

Ματθαίω Πάπα

Ἐπειδὴ ἠκούσαμεν, ὅτι πολλοὶ καθ' ἡμῶν περιφέρονται ἐπιστολαί, στηλιτεύουσαι ἡμᾶς καὶ κατηγοροῦσαι ἐπὶ πράγμασιν ἐν οἷς γινώσκομεν ἑαυτοὺς ἀθώους καὶ λόγοις, ὧν τὴν ἀπολογίαν ἐτοιμὴν ἔχομεν ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου τῆς ἀληθείας, ὠρμήσαμεν σιωπῆσαι, ὡς εἶπομεν αὐτῇ, καὶ ἡ ἀδελφικὴ αὐτῆς ἀγάπη παρώτρυνεν ἡμᾶς, καὶ ἐποίησαμεν οὕτω, τοσοῦτον χρόνον τυπτόμενοι ἀφειδῶς ὑπὸ τῶν διαβολῶν καὶ φέροντες τὰς τῆς κατηγορίας μάλιστα, ἀρκούμενοι ὅτι ἔχομεν Κύριον τὸν τῶν κρυπτῶν γνώστην μάρτυρα τῆς συκοφαντίας καὶ τὴν αὐτῆς Μακαριότητα καὶ τὸν πνευματικὸν αὐτῆς, τὸν τοὺς διαλογισμοὺς ἡμῶν δεξάμενον καὶ ἄλλους πολλοὺς, πρὸ πάντων δὲ τὴν συνείδησιν ἡμῶν καθαρωτάτην. Ὁρῶντες δέ, ὅτι πολλοὶ τὴν σιωπὴν ἡμῶν εἰς βεβαίωσιν τῶν διαβολῶν παρεδέξαντο καὶ οὐ διὰ μακροθυμίαν ἐνόμισαν ἡμᾶς σιωπᾶν, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ ἔχειν διάραι στόμα πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τούτου ἕνεκεν ἐβουλήθημεν γράψαι καὶ αὐθις ὑμῖν, παρακαλοῦντες τὰς παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν γινομένης παλαιᾶς καὶ νέας διαβολὰς μὴ παραδέχεσθαι ὡς ἀληθεῖς. Διότι οὐκ ἔχομεν ὄλωσ εἶδῆσιν, καὶ καθὼς γέγραπται, οὐδένα κρίνει ὁ νόμος ἐὰν μὴ πρῶτον ἀκούσῃ καὶ γνῶ τί ποιεῖ καὶ παρ' εὐγνώμονι κριτῇ καὶ φοβουμένῳ τὸν Κύριον. Ἀρκεῖ ταῦτα πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας φανέρωσιν, ὥστε κἂν ἡμεῖς σιωπῶμεν ἕξῃστιν ἡμῖν διαβλέψαι πρὸς τὰ γινόμενα. Ποῖοι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν διδάσκαλοι καὶ θεολόγοι, ποῖοι μαθηταὶ τῆς Κωνσταντίνου τέλειοι τε καὶ ἀτελεῖς ποτε ἡμῖν ἐπὶ κακοδοξίᾳ ἐνεκάλεσαν; Ἡ εὐγενεῖς καὶ ἄρχοντες; Ποῖος δὲ τοῦ κλήρου; Ποῖοι δ' ἄρχιερεῖς καὶ ποιμένες; Οὐ πάντες σύμψηφοι καὶ ὁμογνώμονες, οὐ πάντες ἡμᾶς ἀσπασίως ἐδέξαντο καὶ ἐκοινωνήσαν καὶ πατέρα τῆς συνόδου ἐκάλεσαν καὶ ἐγγράφως τε καὶ ἀγράφως ταῦτα ἐβεβαίωσαν καὶ πρὸς τοὺς κρατοῦντας τὰ διάφορα ἐγγράφα τούτων καὶ σφραγίδας διετρῶναν; Εἰ δὲ λέγει τις, διατὶ τὰ νῦν ταῦτα καὶ αἱ ὑπογραφαί; Οἴδατε τὴν συνήθειαν· ἔθος γὰρ αὐτοῖς αἰεὶ πρὸς τὸ

*] Συνέχεια ἐκ τοῦ ΚΕ' τεύχους σελίς 180

δυνατὸν μετατίθεσθαι μέρος, καὶ τοὺς μὲν ἀσθενοῦντας τῶν φίλων καὶ διωκομένους καὶ καταπατεῖν καὶ διώκειν, θεοραπεύειν δὲ τοὺς κρατοῦντας, οὐ διανοοῦμενοι, ὅτι δώσουσι λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως τῷ Κυρίῳ, ὃς καὶ περὶ ἀγοῦ ῥήματος ἀπατήσει δίκην. Ἡμεῖς προείπομεν αὐτῇ, ὅτι αἱ καθ' ἡμῶν συκοφαντίαι καὶ ἡ ἔξωσις οὐδεμίαν ἄλλην αἰτίαν εἶχον, ἢ τὴν κακίαν, οἴησιν, καὶ φθόνον καὶ τὸν πατέρα τούτων διάβολον καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὸν λοιμὸν τῆς ἐκκλησίας¹, τὸν μοιχόν, οὐ σαρκός, ἀλλὰ πνεύματος· τὸν ἄδοντα παλινωδίαν καὶ οὐδὲ τὸ ὄνομα τοῦ γήρωσ αἰσχυρόμενον καὶ κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν οὐδόλως εἰς νοῦν θέμενον, τὸν ἀμιλλώμενον καὶ τὸν ἐπὶ κακία καὶ ἀσεβείᾳ ἀσέβειον ἢ Εὐσέβειον ἐκεῖνον ὑπερακοντίσαντα, οὐ κατὰ πάντα διάδοχος ἐφάνη, τὸν ἐπίορκον καὶ παράνομον, τὸν δι' ἄπλοῦν μόνον λόγον κἀκείνον οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ τῶν εὐγενῶν ἀρχόντων, ὅς, τὸ καινὸν τοῦτο δρᾶμα τῆς καθ' ἡμῶν συκοφαντίας συνέθετο, καὶ συνωμοσίας καὶ δημεγεργίας καὶ παρασυναγωγὰς πεποίηκε, καὶ τέλος καὶ αὐτὸ τὸ ζῆν ἡμῶν ἐπεβούλευσε, ποτίσας ἡμᾶς φάρμακον δηλητήριον ἐν Λήμνῳ διὰ τῶν αὐτοῦ. Ταῦτα, ἀδελφέ, καὶ τοιαῦτα τὰ καθ' ἡμῶν μετὰ πάσης ἀληθείας. Ἐπὶ τούτοις ὁ κατηγορῶν κατηγορεῖτω, ὁ διώκων διώκετω καὶ ὁ πιστεύων ταῖς καθ' ἡμῶν διαβολαῖς ἐτοιμαζέσθω πρὸς διαδικασίαν. Ὁ Κύριος ἐγγύς, μηδὲν μεριμνῶμεν. Ἡμεῖς τοὺς τὰ Λατίνων νοσοῦντας καὶ πᾶσαν ἄλλην αἴρεσιν ὡς ἀσεβεῖς ἀποφεύγομεν καὶ ἀναθεματίζομεν καὶ ἐγγύς εἶναι τιθέμενα τῆς Ἑλληνικῆς πλάνης καὶ σύνοδον ἐπικαλούμεθα. Ὅθεν ἀξιοῦμεν, εἰ δυνατόν, τὰ στόματα τῶν κατηγορῶν ἡμῶν ἐπισχεθῆναι διὰ τῶν ὑμετέρων γραμμάτων καὶ τὰς ὑμετέρας ἀκοὰς φιλαχθῆναι καθαρὰς καὶ ἀκεραίας καὶ ἀπρόσβλητον τὴν καρδίαν ὑμῶν τόσον εἰς τὰς ἀπὸ Κωνσταντινου καὶ μακρόθεν ὡς βέλη πεμπομένας συκοφαντίας, ὅσον καὶ εἰς τὰς ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου. Καὶ εἰ οὐχ ἱκανὰ τὰ διὰ ζώσης φωνῆς ἡμῶν ἐκφωνηθέντα πρὸς ὑμᾶς, ἀπατήσατε ἡμᾶς πρὸς τὰ πάντη ψευδῆ ἐκείνων ἐγκλήματα, ὡς κριτὰς τὰς εὐθύναι, καὶ ἐρευνήσατε εἰ ὄντες εἰς Κάρο παρὰ τοῖς ἡγεμόσιν κίνησιν τινα ἢ λόγον ἄπλοῦν κατ' αὐτῆς ἐλαλήσαμεν. Καὶ εἰ μὲν εὗρητε τὴν ἀλήθειαν παρ' ἡμῖν, μὴ δότε χώραν τῷ ψεύδει, ἐὰν δὲ ἀτονούντων ἡμῶν πρὸς τὴν ἀπολογίαν αἰσθησθε, τότε πιστεῦσατε τοῖς κατηγοροῖς ἡμῶν ὡς ἀληθεύουσιν. Παρεμπόρευμα ποιῶνται, ὦ ἀδελφέ, τὴν ἡμετέραν διαβολὴν, παρεμπόρευμα, καὶ βίον ἐμπορικὸν μεταχειρίζονται οἱ θεοκάπηλοι καὶ βιάζουσιν ἡμᾶς ἔν' εἰς

1. Ἐννοεῖ τὸν διαδεχθέντα αὐτὸν ἐπὶ τοῦ Θρόνου Σαραφείμ.

ἀνάγκην τινα ἀγάγωσι καὶ σκυθρωπὸν τι βουλευσώμεθα περὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀφήσωμεν ῥήματα, ἃ μέχρι τοῦ νῦν τῷ ἔκ λογισμῶν χαλινῷ κεκρωμμένα ἔχομεν παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἃ καὶ εἴπομεν αὐτῇ. Παρακαλοῦμεν δὲ τὴν ἀδελφικὴν αὐτῆς ἀγάπην συνεχέστερον τὰ ἀγαπητὰ αὐτῆς φοιτᾶν πρὸς ἡμᾶς, τοῦτο μὲν παρηγοροῦντα ἡμᾶς, τοῦτο δὲ καὶ εἶτι σφαλόμεθα διορθούμενα. Οὐκ ἀγνούμεθα γὰρ μυρίοις σφάλμασιν ὑποκεῖσθαι ἄνθρωποι ὄντες καὶ ἐν σαρκὶ ζῶντες, ἀλλ' ἐν τῇ **Ὁρθοδόξῳ πίστει καὶ ταῖς ἀποστολικαῖς καὶ συνοδικαῖς διατάξεσι καὶ κανόσιν οὐδενὶ τὰ πρωτεῖα παραχωροῦμεν.** Καὶ μάρτυς ὁ ἐτάζων καρδίας τὰς ἡμῶν, ὡς οὐ δι' ἀπλοῦ λόγου, ἀλλ' οὔτε δι' ἐνθυμήσεως καὶ ἐννοίας εἰς τὸ σύμβολον τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως καὶ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις ἡμάρτομέν ποτε. Καὶ εἰ ἄλλως φρονοῦμεν, δοξάζομεν, πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν, ἀνάθεμα ἐσώμεθα παρὰ Θεοῦ, καὶ ἐξαλειφθεῖη τὸ ὄνομα ἡμῶν ἐκ τῆς βίβλου τῶν ἐπισκόπων καὶ μετὰ δικαίων μὴ γραφήτω. Καὶ τὸ κριμα τῆς ἀπάτης βαστάσομεν ἐν ἡμέρᾳ, ὅτε τὰ κριπτὰ ἐλέγχονται, εἰς ἣν παρὰ τοῦ ἀδεκάστου καὶ φοβεροῦ κριτοῦ ζητοῦμεν παρὰ τῶν κατηγορῶν ἡμῶν τὴν κρίσιν, καὶ νῦν κράζομεν κρίσις, ὦ κρίσις, καὶ ζητοῦμεν αὐτὴν ἐν τάχει παρὰ τοῦ τῶν ἐκδικήσεων Κυρίου. Τὰ πρὸς τὴν σύνοδον καὶ αὐθέντας καὶ ἄρχοντας ἀσφαλῶς πεμφθήτωσαν καὶ τὰ πρὸς τὸν διδάσκαλον. Ἔρρωσο εἰς μακροαίνας.

Ματθαίῳ Ἀλεξανδρείας.

(Κωδ. 91)

Προεγράψαμεν, ὅτι εἴχομεν γνώμην ἵνα μὴ ἀνοίξωμεν στόμα εἰς τὰς καθ' ἡμῶν φλυαρίας τῶν ἐναντίων κατὰ μίμησιν πολλῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ ἐγενόμεθα, κατὰ τὸν Δαυίδ, «ὡς ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων καὶ οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐλεγμούς». Καὶ ἐναπεκλείσαμεν τῷ βράθει τῆς καρδίας ἡμῶν τὰς ἐκ τῆς συκοφαντίας ἐγγιγνομένας ὀδύνας, ἐκδεχόμενοι τὴν ἐπανόρθωσιν, οὐδὲ γὰρ κακίᾳ τινί, ἀλλὰ τῇ τοῦ καιροῦ φορᾷ ἠγούμεθα ἐκεῖνα καθ' ἡμῶν εἰρησθαι. Ἐπεὶ δὲ μανθάνομεν συμπρωοῦσαν τὴν ἔχθραν καὶ μὴ μεταβαλλομένους ἐπὶ τοῖς κληθεῖσιν, ἀλλὰ πρὸς τὸν σκοπὸν συντεταγμένους, ὃν συνεστήσαντο κακῶσαι ἡμῶν τὴν ζωὴν καὶ χρᾶναι τὴν ὑπόληψιν παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς μηχανομένους, οὐκ εἶτι μοι τὸ τῆς σιωπῆς ἀσφαλὲς καταφαίνεται, ἀλλ' ἐπῆλθέ μοι τὸ τοῦ Ἡσαίου λέγοντος, «εἰσιώπησα μὴ καὶ ἀεὶ σιωπήσομαι καὶ ἀνέξομαι ;» Διὸ καὶ γράφω πρὸς αὐτὴν καὶ εἰς ὄντινα ἄλλον τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀρχόντων δυνηθῶ, διότι καὶ τὸ ἐπιστελλεῖν πρὸς

ανάγκην τινα ἀγάγασι καὶ σκυθρωπὸν τι βουλευσώμεθα περὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀφήσωμεν ῥήματα, ἃ μέθοι τοῦ γυν τῷ ἐκ λογισμῶν χαλινῶ πεκουμένα ἔχομεν παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἃ καὶ εἴπομεν αὐτῇ. Παρακαλούμεν δὲ τὴν ἀδελφικὴν αὐτῆς ἀγάπην συνεχέστερον τὰ ἀγαπῆτα αὐτῆς φοιτᾶν πρὸς ἡμᾶς, τοῦτο μὲν παρηγοροῦντα ἡμᾶς, τοῦτο δὲ καὶ εἶτι σφαλλόμεθα διορθούμενα. Οὐκ ἀγνούμεθα γὰρ μυρίοις σφάλμασιν ὑποκείσθαι ἄνθρωποι ὄντες καὶ ἐν σαρκὶ ζῶντες, ἀλλ' ἐν τῇ **Ὁρθοδόξῳ πίστει καὶ ταῖς ἀποστολικαῖς καὶ συνοδικαῖς διατάξεσι καὶ κανόσιν οὐδενὶ τὰ πρωτεῖα παραχωροῦμεν.** Καὶ μάργυς ὁ ἐτάζων καρδίας τὰς ἡμῶν, ὡς οὐ δι' ἀπλοῦ λόγου, ἀλλ' οὔτε δι' ἐνθυμήσεως καὶ ἐννοίας εἰς τὸ σύμβολον τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως καὶ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις ἡμάρτομέν ποτε. Καὶ εἰ ἄλλως φρονοῦμεν, δοξάζομεν, πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν, ἀνάθεμα ἐσώμεθα παρὰ Θεοῦ, καὶ ἐξαλειφθεῖη τὸ ὄνομα ἡμῶν ἐκ τῆς βίβλου τῶν ἐπισκόπων καὶ μετὰ δικαίων μὴ γραφήτω. Καὶ τὸ κριμα τῆς ἀπάτης βαστάσσομεν ἐν ἡμέρα, ὅτε τὰ κρυπτά ἐλέγχονται, εἰς ἣν παρὰ τοῦ ἀδεκάστου καὶ φοβεροῦ κριτοῦ ζητοῦμεν παρὰ τῶν κατηγορῶν ἡμῶν τὴν κρίσιν, καὶ γυν κράζομεν κρίσις, ὦ κρίσις, καὶ ζητοῦμεν αὐτὴν ἐν τάχει παρὰ τοῦ τῶν ἐκδικήσεων Κυρίου. Τὰ πρὸς τὴν σύνοδον καὶ αὐθεντίας καὶ ἄρχοντας ἀσφαλῶς πεμφθήτωσαν καὶ τὰ πρὸς τὸν διδάσκαλον. Ἐρρωσὸ εἰς μακροαίνας.

Ματθαίῳ Ἀλεξανδρείας.

(Κωδ. 91)

Προεγράψαμεν, ὅτι εἴχομεν γνώμην ἵνα μὴ ἀνοίξωμεν στόμα εἰς τὰς καθ' ἡμῶν φλυαρίας τῶν ἐναντίων κατὰ μίμησιν πολλῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ ἐγεγόμεθα, κατὰ τὸν Δαυίδ, «ὡς ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων καὶ οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐλεγμούς». Καὶ ἐναπέκλεισαμεν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας ἡμῶν τὰς ἐκ τῆς σκολοφαντίας ἐγγιγνομένας ὀδύνας, ἐκδεχόμενοι τὴν ἐπανόρθωσιν, οὐδὲ γὰρ κακίᾳ τινί, ἀλλὰ τῇ τοῦ κειροῦ φορᾷ ἠγούμεθα ἐκεῖνα καθ' ἡμῶν εἰρηθεῖν. Ἐπεὶ δὲ μανθάνομεν συμπροϊοῦσαν τὴν ἔχθραν καὶ μὴ μεταβαλλομένους, ἐπὶ τοῖς κληθεῖσιν, ἀλλὰ πρὸς τὸν σκοπὸν συντεταγμένους, ὃν συνεστήσαντο κακῶσαι ἡμῶν τὴν ζωὴν καὶ χράναι τὴν ὑπόληψιν παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς μηχανομένους, οὐκ εἶπι μοι τὸ τῆς σιωπῆς ἀσφαλές καταφαίνεται, ἀλλ' ἐπῆλθέ μοι τὸ τοῦ Ἡσαίου λόγοντος, «σιώπησα μὴ καὶ ἀσιώπησομαι καὶ ἀνέξομαι ;» Διὸ καὶ γράφω πρὸς αὐτὴν καὶ εἰς ὄντινα ἄλλον τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀρχόντων δινηθῶ, διότι καὶ τὸ ἐπιστελλεῖν πρὸς

τοὺς ἀδελφούς και φίλους κεκόλυται. Ἐγώ, ἀδελφέ, ἵνα μὴ μακρολογῶ, εἰ και τ' ἄλλα μου τῶν ἔργων στεναγμῶν ἄξια, ἀλλ' ἔγωγε τούτω τολμῶ καυχᾶσθαι ἐν Κυρίῳ, ὅτι οὐδέποτε πεπλανημένος ἔσχον τὰς περι Θεοῦ ὑπολήψεις ἢ ἑτέρας φρονεῖν μετέμαθον ὕστερον, ἀλλ' ἦν ἐκ παιδὸς ἔλαβον ἐννοίαν παρὰ τῶν γονέων μου, περι Θεοῦ και διδασκάλων, ταύτην αὐξηθεῖσαν ἔσχον ἐν ἐμαυτῷ, και ἦν ὁμολόγησα πῶτε, ὅτι ἐβαπτίσθην και ὅτε ἀρχιερεὺς (εἰ και ἀνάξιος) ἐχειροτονήθην, ταύτην και σήμερον, και χθὲς και αὖριον και μεχοι τελευταίας μου ἀναπνοῆς ὁμολογῶ και φρονῶ, και ὡς δοξάζει και φρονεῖ και πιστεύει ἡ μία, ἀγία, καθολική και ἀποστολική Ἐκκλησία, οὕτω και γὰρ δοξάζω, φρονῶ, ὁμολογῶ και κηρύττω. Τοὺς δ' ἄλλους φρονοῦντας, πιστεύοντας, ὁμολογοῦντας και κηρύττοντας ἀναθεματίζω και ἀποστρέφομαι, και ὡς ἐχθροὺς Θεοῦ και τῆς ἀληθείας ἠγοῦμαι. Ὡστε ἐρουνάτωσαν οἱ κατηγοροὶ μου τὸ ἑαυτῶν συνειδός, ἐνθυμηθήτωσαν δὲ τὸ τοῦ Χριστοῦ δικαστήριον εἴποτε ἄλλο ἤκουσαν παρ' ἡμῶν (παρ' ὃ νῦν λέγομεν) οἱ νῦν ἡμᾶς διαθρῦλλήσαντες ἐπι κακοδοξία. Ἡμεῖς ἀεὶ δημοσίαις ταῖς Ἐκκλησίαις, τοῦ Θεοῦ, πόλως και τῶν πέριξ ἐκηρύξαμεν και κατὰ Λατίνων πολλά συνεγράψαμεν, ἀλλ' οὐχ εὐρέθη ἢ ἐφάνη τις λέγειν ποτε ἀκηκόεσθαι τι τῶν ἀσεβῶν φανερώς ἢ ἐν παραβύστω φθεγγόμενοι. Πόθεν οὖν κρινόμεθα, ἀδελφέ, εἰ μὴ τε συνεγράψαμεν ἀσεβῶς, μήτε ἐδημηγορήσαμεν ἐπιβλαβῶς, μήτε ταῖς και οἶκον ὁμιλίας τοὺς μαθητὰς και ἐντυγχάνοντας διεστρέψαμεν; Ὡ τοῦ καινοῦ δράματος! Ἐπειδὴ ἐν τῷ κοινῷ διωγμῷ ἀρχιερέων και διδασκάλων κατεφύγομεν ἐν οἴκῳ πρᾶβεως, διὰ τοῦτο κοινῶν ἐκεῖνω γεγόναμεν; Ἀλλ' ὦ φίλε, τοῦ ψευδοῦς ἀνθρώπου, ὃ τὸ ψῆδος γέννημα τοῦ διαβόλου εἶναι δεδιδασγμένος, πῶς οὐκ εἶπας και τοὺς πρό ἡμῶν ἀοιδίμους Πατριάρχας Ἱερουσαλὴν, Πατρίσιον, Νεόφυτον και τοσοῦτους ἄλλους ἀρχιερεῖς αὐθέντας και ἀρχοντας κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐκεῖσ καταραγόντας, και σὲ αὐτὸν τὸν καθ' ἡμῶν ταῦτα διαθρῦλλήσαντα και πλασάμενον; Οὐκ ἔστι τούτο, ἀδελφέ, οὐκ ἔστι, ἀλλ' ἡ ἀπιστία εἰς Θεὸν και ἀδερφοβία και φθόνος. Φθόνος ὃ γεννήτωρ τοῦ φόβου, τὸ εὖρημα τοῦ διαβόλου, ὃ θανάτου ἀρχηγός. Φθόνος ὃ μὴ ζῆν ἐθέλων τοὺς βασκαλομένους ὑπ' αὐτοῦ και τοὺς ἐχόντας αὐτὸν, μειζόνως κολάζων, ὃ τοῦ διαβόλου σύννοικος, φιλίας ἐχθρός, εἰρήνης ἀντίπαλος, ἀγάπης ἀντίδικος, ὃ κατὰ τῶν εὐεργετούντων κινούμενος και κατὰ τῶν ἀδελφῶν ὀπλιζῶν μάχαιραν, ἧς οὐσθεῖμεν ταῖς θεοπειθεῖσιν ἐγτεύξεσιν αὐτῆς ἐν τάχει, ὅτι ἀπηρῆθαμεν τούτω παλαίοντες.

Ἰδοὺ κατὰ τὴν σὴν ἀξίωσιν ἀπλούστερα αἱ ἐπιστολαὶ ἡμῶν και μὴ προφασίζεσθω προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις ὃ γραφένσ αὐτῆς. Πέμπόμεν σοι και τὴν τῆς καθαιρέσεως ἀντίρρησην και, θεώρησον αὐτὴν μετ' ἐπιστάσιας και τὴν εἰς πλάτος ὁρθόδοξον ὁμολογίαν ἡμῶν, ἧς μετὰ τὴν ἀνύγνωσιν, θεωρίαν, εἰ βούλει και ἀντιγραφὴν, κείμενον ἀσφαλῶς τῷ σοφῷ διδασκάλῳ και μεγάλῳ Ἐκκλησιαστικῇ Κριτῇ τῷ κοινῷ και ἀγαπητῷ φίλῳ ἡμῶν, ἵνα παραθῇ ποτὶ τὰν σπάσταν αὐτοῦ και γνωρίῃ, ὅπως ἄρα και ἔχουσι. Ἐρωσο.